

СТАЯТА

Въ иконата отколешна архангелътъ
пробожда отъ години вече змея ;
капарчето въвъ клетката се смѣе
на неговата упорита слабостъ.

Столоветѣ стоятъ авторитетно
и гледатъ съсь безкрайна почитъ бабата —
любимата на първата имъ младостъ,
която и до днесъ предъ тѣхъ кокетничи.

Часовникътъ въвъ кжта е сърдитъ,
— пакъ стариятъ и глупавъ ревматизъмъ ;
и пакъ ругае глухо съ механизма си, —
стъклото му и днеска е немыто.

Но никой го не слуша — тѣ го знаятъ,
той е сърдитъ, но е тѣй уменъ, смисленъ ;
не е добре, че е свободомислящъ,
и се не знай, какъвъ ще му е краятъ.

Навънъ свѣтътъ гърми и тръпне цялъ :
войни, открития и епидемии.
Въвъ кжта бабичката мждро дреме,
и даже самъ часовникътъ е спрялъ.